

Valdemar Sejer.

af
V. S. Jagemann.
Anden Del.
(fortsat.)

De unge Damer lo, og Karl loer, blussende af Jov-
kærlighed og frækt Stoltthed, ud i Slotskøkken.

Der gik han beftig frem og tilbage i Lindegangen og
gav sin Harmes Luft som sædvanlig i entelte Udbrud.
Hans gamle Hjerterut: „ilde er det for Rakte at lege med
Bjævehvalpe!“ undslap ham nu atter; da hørte han en
trippende Gang bag ved sig. „Rise Karl, lille Rise Karl!“
— kvæde Klavs Klumpes hæse Stemme — vil du hæn-
ge dig, min Dreng! saa bi lidt og tag mig med!

„Hvad vil du? gamle Gæst!“ — spurte Karl for-
trædelig — „gat din Vej! jeg har ingen Lyft til at spise.“
„Jeg, min Dreng, heller ikke!“ — svarede Dørgen og
grub, idet han for at spotte sig selv tog en Sten op fra
Jorden og tørrede sine Øjne med. — „Nu er det ikke længer
Tid at spise i Danmark. Det er forkræfteligt, min unge
Ven! det er himmelfriggende — det kan vel bringe Dvæ-
nen til at rinde paa en gammel Patriot, som har set Landet
blomstre, færdigt og Agerdykning trives, Kongen sejre
til Lands og til Vands og de gode gamle Stitte holdes
i Aft og Væ — nu skal vi se hvor det vil gaa!“

„Nu, hvad Ulykke er der da stet?“ — spurte Karl.
„Jo, det vil blive en net Regering her efter Dags!“
— kinkede Dørgen — „ingen Narrestreger, ingen
Blumpheder, ingen Næsvisheder! det vil blive et bedrøveligt
Regimente, højstarede Ven! at, Danmarks lykkelige Dage
ere forbi. Nej, da priser jeg Dagmars Tid! hun var
saa fin som nogen Engel i Himmelen, men sit dog aldrig
end i Maren, fordi jeg slog en Kolbætte eller vendte
Mølle paa en Højtsidde. Hun gjorde ingen Hund For-
træd. En ærlig Kar kunde sige hvad han vilde, naar han
kun lod Gud og Kongen i Fred. At, Dagmars hvide
Haand har mangen Gang klappet min skyndige Puffel!“
— vedblet han og hulkede — „derfor skal jeg, om Gud
vil, staa paa Hovedet for hende i Himmelen. Men stolt
Beengjerd haaber alle Narre. Det Kæteri skal hun for-
trynde! Paa sin paa! hun skal fortrynde det, saa sandt jeg
hedder Klavs Klump! Den Tid skal komme, da hun
maa snisse, Landet var fuldt af slige Narre, som vilde
raabe vivat for hende og staa paa Hovedet for hende i
Starnet. Hævel, Kammerat! jeg har været nævnis og
skal paffe mig.“

„Arme Døvel! skal du hør?“ — spurte Karl del-
tagende — „hvor vil du da hen? du var dog en lystig
Krabat, som man vel endnu en Gang imellem kunde trænge
til, naar man tager sig Verden for nær og glemmer, at
alt under Solen er Forsængelighed.“

„Jeg vil løbe Landet rundt!“ — svarede den lille
Banslæbning og fordrejede Ansigtet med vilde, hæng-
erige Laber — „jeg vil synge Viser for de smaa, saa det skal
ringe for de stores lange Dren. Jeg kan ogsaa være
Stjald, naar det kniber.“

„De da vorde hende Beengjerd!“
„Hvad synes dig om det Omkvæd? nej, det duer ikke“ —
„Stam saa hun, Beengjerd! Herre Gud være med Kongen!“

„Se, det skal være Omkvædet paa alle mine Viser! Og
nu farvel, lille Rise Karl! stude bin højbaarne Hjertens-
ker gøre sig fornem og knibst, som stolt Beengjerd, saa
hang dig lille op, for du faar mig med! sig: Gud Nat
Allertæreste min, hils dine Forældre, min Hjerte!“

Dermed gav den affatte Hofnar Karl et plumpt Af-
stedsmaat med Brizen og løb sin Vej.

„At, Narrestreger min! Gud Nat, Liv og Lykke
Gud Nat, Himmel og Paradis! — det er et tungt Ord
at sige, naar man har mer at tabe i Verden, end en Narre-
hue.“

Som Karl stod i disse tungsinde Tanker, saa han
en tvindelig Skikkelse gaa frem og tilbage uden for Slots-
vinduerne, med alle Tegn paa den heftigste Fortvivlelse;
det var en statelig smukket Jomfru med Sølvtop og Star-
lagens Kappe. Karl glemte for et Øjeblik sin egen Harm
og Sorg og nærmede sig deltagende den skønne ulukkelige.
Karl, at, Karl! er det dig? — Iod han en lærlig
Stemme i Møde, og hans Søster Kirstine steg i hans Arme
og heldede sit forgræbte Ansigt til hans Bryst.

„Kirstine, lære Kirstine! — hvad fattes dig?“ —
spurte han beymret, og drog den skælvende Bige hastig
ind med sig i Lindegangen.

„Jeg kan ikke udholde det længer!“ — jamrede hun
— bring mig bort her fra, lære Broder! langt, langt bort
— til et Kloster, hvor intet Menneske mer kan se mig!
Gud forlade ham det! — den Skam og Spot er bittere,
end Døden!“

„Hvem har gjort dig Skam og Spot? lære Søster!
sig frem! og, ved den levende Gud! jeg skal hævne dig!
Gred Otto — ikke sandt? Gred Otto er den Ridding?
Saa sandt jeg lever! han skal betale det med sit Hjerte-
blod!“

„At, nej! at, nej! lære Broder! jeg har ham dog læ-
re, som min Sjæl. Han maa have været beruset! Han stir-
rede saa vidt og frengteligt og vidste dog vist ikke selv
hvad han sagde“ —

„Ja, hvad sagde han? Søster! for hvert Ord skal
han staa til Regnskab!“

„At, hvad ved jeg alt, hvad han sagde! det var mig
som jeg stude syntes i Jorden af Skam og Forsærbelse.
Han bad mig haanlig snisse sig til Lykke; for nu var han
ingen Gæst længer, som troede paa de danske Pigers Væ-
rlighed; han havde trolovet sig med et halvt Svøbelsbarn
i Tyskland — sagde han og lo — for ikke mer at stufes
af nogen dansk Bige; ingen var tro mere — selv den, han
troede ustyldigt, havde ikke bluedes ved at nære en synbig
Eskov til Kongen og dræbe den ustyldige Dagmar ved saa
stamløs en Tilstaaelse. Det var mig, han mente, det sagde
mig hans luedne Øjne — mig holder han for den for-
vorpne, som skal have tilstaaet den fromme, salige Dron-
ning sig ugubelig Eskov. At, den uhyfslige Bildfarelse!

Kongen selv skal tro det — hele Landet skal tro det! de
onde Bagvaskere sige endogsaa, jeg er Kongens Frille. At,
Broder, Broder! den Skam kan jeg ikke udholde.“

„Forsømt!“ — raabte Karl og stampe — „men
hvordan har du givet Anledning til den Snat? Søster!
hvad har du da tilstaaet Dronningen?“

„At jeg elskede Otto, maatte jeg tilstaa hende; hun
kunde se det paa mig — hun bad og nødte mig dertil; men
at jeg aldrig tænkte paa at blive hans, sagde jeg ogsaa, at
Kongen — Gud bevare mig! — ham har jeg aldrig drømt
om.“

„Søster, arme Søster!“ — suktede Karl — „hvad
skulde du, hvad skulde jeg blandt de store? Vor Faders
onde Stræbne forfølger os. — Nu forstaa jeg den Ulykke
Den fromme Dagmar maa have misforstaaet dig og troet,
det var Kongen, du mente. Alle sige, hun paa sit hderste
har bedt ham ægte dig. Heraf den hele Sladder. Og
Gred Otto — ja ham forstaa jeg ogsaa, ja, min Søster!
han har elsket dig — men han fortjener aldrig at se dig
mer. Han er vidt, beftig og stinng — men —“

„Broder, Broder!“ — her opfor Kirstine med den
heftigste Glæde af sin Søndernufelse — „taler du Sand-
hed? — er det muligt? — Gud i Himmelen! — ja det er
muligt! — det sagde mig jo hans Øjne for længst — det sagde
mig jo Tonen i hans Stemme — det sagde mig selv hans
haan og Foragt, da han rejste — og nu hans vilde Hef-
sighed og krænkende Ord — ja, nu ved jeg det — han har
elsket mig — han elsker mig endnu, hvor dybt han end
misender og foragter mig. Gud vedsligne dig, Broder, for
det Ord! nu skal jeg bære min Ulykke — nu skal jeg ikke
fortvivle, om saa hele Verden foragter og fordømmer dig;
kun han maa ikke foragte mig! Sig ham det, lære Bro-
der! sig ham Sandheden, jeg har betroet dig! sig ham, det
var ham, jeg lænlig elskede — det var for hans Stuld, jeg
led Spot og Skam! Sig ham tillige, at jeg aldrig mer
kan se ham, men tilgiver ham af mit inderste Hjerte og skal
elske ham tro til min Død! Sig ham, at jeg beholder hans
Segling! — jeg skal tage den med mig i min Grav; med
den trolovet jeg mig med ham for Evigtigheden. Sig ham
det altsammen, og at den arme Kirstine var ustyldig; sig
ham det, om ikke før, saa naar jeg er død. — Og nu bær,
hert her fra! i denne Nat, i denne Time; før mig til Ve-
stervig Kloster, Karl! til vor gode fromme Fader og til
sin liden Kirstines Grav, som døde for Brins Buris! Der
vil jeg ogsaa finde Hvile og Fred; der vil jeg glemme Ver-
dens Spot og Skam og græde stille over mit forspildte
Liv, til mit arme Hjerte brister; men fortvivle vil jeg ikke;
nej, min Broder! nej, fortvivle vil jeg ikke — han elsker
mig jo dog.“

„Arme Kirstine! jeg forstaa dig!“ — suktede Karl
— „det skæder mig i Hjertet for dig, og du er med al din
Jammer dog lykkeligere, end jeg. Var jeg elsket af hende,
som foragter mig, kunde jeg maaste ogsaa foragte Verden;
dog nej, det kunde jeg ikke. — Kom, min stakkels Søster,
gør dig rede! du skal komme til Vestervig. Hestene skal
snart være sadlede. Om en halv Time venter jeg dig ved
Slotsporten.“

„At, du gode, tro Karl!“ — svarede Kirstine og
tørrede sine Øjne med de gule, nedfaldne Hænder —
„du har givet mig Livet tilbage med et Ord. Du maa
heller ikke fortvivle! — Tro mig, Karl! Jomfru Nigmar
holder mer af dig, end du tænker.“

„At nej, Søster! det ved jeg bedre!“ — suktede Karl
— „den Drøm er forbi.“

Med inderlig Kærlighed omfavne de ulukkelige Sø-
strende hinanden og gik ad en Sidevej tilbage til Slottet.
En halv Time efter rede de tavse og stille gennem Ribe By
ad Vejen til Vestervig.

Tredie Del. Første Kapitel.

Fra Kong Valdemars og Dronning Berengarias
Brudbrydning syntes en mærkelig Forandring at være fore-
gaaet saa vel med Kongen selv og med hele Hoflivet paa
Ribehus, som med Statsstyrelsen og Rigsraadet. Det
var som Kongens tætte, ungdommelige Helteaalhu nu
først havde modtaget det store, kongelige Udtryk og den
mandige, uroftelige Jofthed, som var hans store Fader-
gen, men som hos Sønnen syntes at have udbittet sig med
indnu brittigere Træk. En saa magtig Herfæraand af-
prægede sig i hans hele Væsen, at selv Gred Albert og
Erkebispnen mangen Gang søgte sig flagne af den over-
egne Selvtillid og Kraft, der syntes at gøre enhver af
jans Beslutninger nødvendige og uimodsigelig.

Ved Hoffet herskede der en langt større Pragt end
lifforn og en alvorligere, strengere Tone, som kun lidet
behagde de unge, muntre Riddere. Dette spanske Væsen,
som man talde det, lagdes den unge, stolte Dronning til
Bast, og Kongens lærlige Sengivendte til hende betrag-
ledes af mange som en stor Ulykke for Landet. Hun sad
ofte hele Timer i Løntarmet hos Kongen; men han søgte
sig fri og lyfslig ved hendes Side, og hun de, som ikke
tendte Kongens magtige Gjendommelighed, der først i
dette Forhold kunde udbrude med sin hele Vælde, troede,
det var hendes Raad og Anslag, han fulgte, hver Gang han
udstredt et Raadstue, som hans gamle, forsigtige Raad-
giver misbilligede.

For med Kraft at kunne udføre sine store, trigerste
Foretagender, havde han ikke taget i Betænkning at ind-
føre Told og paalægge Gæstligheden en betydelig Stat.
De lævete Jofteklæder, som i Dagmars Tid vare blivne
befriede for mange Tjynder, maatte nu ogsaa bidrage be-
tydeligt til at udbrude det stedske voldsomme Krigsstyr. Mis-
fornejselsen herover blev snart almindelig; men Joflet el-
skede dog Kongen for højt til at dable ham derfor, og
Dronningen maatte bære Stulden for ethvert nyt Paa-
læg og enhver Byrde, som trykkede Joflet. Vitre Riddere
om hende gik fra Mund til Mund, og naar hun lod sig se
blandt Joflet, havde hun ofte krænkende Bøviser paa det
Hab, som hun ved sin driftige Foretagelsesaaend syntes at
have opvakt imod sig.

Saa en Herredag til Samso havde imidlertid Kon-
gen straks efter sit Brudbrydning ladet Dagmars unge Søn, den
lille Valdemar, hylde, som sin tilkommende Eftermand.
Dermed opfyldtes Joflets inderligste Ønske, som aldrig

tunde glemme den fromme Dagmar, og som ikke var ro-
ligt, førend det var forbi om at se hendes Søn en Gang
paa Tronen, hvilket maaste kunne blive tvivlsomt, hvis
Dronning Berengaria fødte Valdemar Søner.

Rappe var denne vigtige Handling foretaget, førend
Kongen maatte lænte paa Landets Forfar med Kæjser
Otto og de nordlyste Hærstier. Uagtet det store Nederlag,
den banlyste Kæjser havde lidt i Frantrig ved Bovines,
hvor Dronning Berengarias Broder den lælle Gred Her-
dinand var bleven fangen, havde Kæjseren dog ikke opgivet
sine Planer med Danmark, og den bandlyste Bisp Valde-
mar havde ved de magtigste Overtalelsesmidler vidst at
sejtræ hans Forfæt. Medens Kæjser Frederik blev tro-
et i Aachen og holdt af hele det sydlige Tyskland, havde
Kæjser Otto atter samlet en magtig Hær i Nordtyskland og
giede nu i det mindste at genvinde sin Faders, Henrik
Løves Besiddelse, som for første Delen vare underlagte
den danske Krone. Om Kæjser Ottos Plan udtrakke sig
videre, var uvist; men hans fortrolige Raadgiver, Bisp
Valdemar, syntes ikke at have et mindre Maal for Øje,
end at styrte sin kongelige Fætter og bestige den danske
Trone, om det saa for det første skulde være som Kæjser
Ottos Lehnsmænd og tilfyneladende Vasal af denne hans
magtige Bestyrtter.

Bisp Valdemar havde allerede gjort det første fjendt-
lige Strid og med en Hær af Stabinger ødelagt Slottet
Stobos. Kongen havde belejret Stabe, men ophavet Be-
lejringen og trukket sig tilbage til Dannevirke, for med
hale sin Styrke at modstaa den store, forenede Magt, hvor-
med Kæjser Otto og hans Broder, Pfalzgreve Henrik,
med Martgreven af Brandenburg og Bisp Valdemar drog
mod Hamborg.

Førend Kongen kunde komme Hamborg til Hjælp,
havde de lidet donshindede Hamborgere allerede overgivet
Staden til Fjenden, og Bisp Valdemar udværdte nu anden
Stad sit strenge Herredomme i denne Stad, uagtet den
var bleven bearet med Naavn af en kejserlig fri Rigsstad.
Den trigerste Bisp havde forenet sig med den tyske Hær,
som allerede var rnklet over Elben og havde overjammlet
en Del af Nordalbingien.

Paa en stor Clette stod den kejserlige Vejr, og Kæj-
seren holdt Raad i sit Telt med Martgreven af Branden-
borg, om man her skulde oppebde Kongen eller rytte videre
frem. Den blege, uanfælgelige Kæjser gik urolig frem og til-
bage i det prægtige Starlagensstelt, medens den svære,
bredestubede Martgreve stod rolig stillet til sit Sværd og
raabte til at rytte frem. Nu traadte et Sendebud ind i
Teltet og meldte, at Kongen af Danmark rnykede imod
dem i Spidsen for en stor Hær; han var ledjaget af en
værgtig Kvinde, som lumlede en høj, hvid Ganger og efter
Befrielsen ikke saa ud som noget virkeligt Menneske;
hendes Brystharnisk glinsede som en Sol, hed det, og hen-
des røde Hjerbuft som Luer, og Hæren, som fulgte dem,
var over 60,000 Mand stærk. Den ene Spejder kom efter
den anden og betraftede denne Beretning; enhver af dem
vilde endnu have set et større Antal Fjender, og alle om-
talte de med angstelig Uro det usædvanlige Syn af den
blege, driftige Skoldms ved Kongens Side, som de holdt
for et farligt og overnaturligt Væsen, og som de paa Kæj-
serens Befaling maatte beskrive paa det nøjagtigste.

„Hvad kan det være med denne Kvinde?“ — sagde
Kæjseren urolig, da han atter var ene med Martgreven
— „høj — bleg — sorte, knustende Øjne — en slat Trn
paa Hjortelen. De taabelige Menneskers Beskrivelse har
fremtaldt et Billede for min Sjæl, som jeg ikke vilde se
med legemlige Øjne, kunde jeg saa dermed vinde en Væ-
den.“

„Jeg forstaa eder ikke, Herre Kæjser!“ — sagde den
gamle Martgreve — „hin Kvinde er viselig ingen an-
den, end Dronning Berengaria. Jeg tender hende, den
stolte Sværmerinde! Det har altid været hendes højeste
Ønske saaledes en Gang at tunne flyde frem i Spidsen for
en Hær, og helst hvor Jæren og Væren var først. Det
Ønske kan hun nu opfyldt: hun og hendes stolte Ge-
mal kan nu erfare, hvad det betyder for en lille Herre som
Kongen af Danmark, at trodse en Kæjser og hele Nord-
tyslands forenede Magt!“

„Lader os ikke prale for Tiden, Hr. Martgreve!“ —
svarede Kæjseren — „det er ikke første Gang, Kong Val-
demar har mødt en dygt Kæjser paa sine Grænser. Jeg
maatte selv høre de danske Sejerssang over Kæjser Phi-
lips Flugt. Lader os tun mage det saa, at de danske ikke
skal synge den Visen anden Gang!“

„Kan Henrik Løves kejserlige Søn tvivle paa Ud-
faldet af dette Tog?“ — sagde Martgreven — „vi behø-
vede ikke Halvdelen af denne Hær for at indtage Stan-
dinavien.“

„Rigslykten er dog lunefuld og usladig!“ — svarede
Kæjseren nedhaaet — „det har jeg selv nylig erfaret ved
Bovines. Er vor Stykshelgen os ikke gunstig, hjælper al
vor Styrke os tun lidet. Lader os tun ikke foragte Fjen-
den! den samme Kong Valdemar har jo vist eder selv, Hr.
Martgreve! at Jordbunden er slibrig paa denne Side
Elben og ikke god at staa fast paa.“

„Den Lærdom vil jeg nu betale ham!“ — brum-
nede Martgreven harmfuld. — „Det var vist ellers bedre,
Herre Kæjser! om vi nu ertrædede os vore Sejervindinger,
nd som vore Ulykker og Nederlag i Hu. Begynde vi selv
først at foragte, kan den svageste Fjende let blive vor
Overmand.“

Nu traadte en høj, anseelig Herre med Hælm og Pan-
er ind i Teltet. Hans hvide Vaabentjortel lignede en
fortortet Messefjortel, og paa det røde Harnisk var et
kort Suldors anbragt paa Raggens, ligesom en Messe-
gæge; i sit trekantede Skjold bar han en tredobbel Guld-
krone, udstrakt af en Haand gennem en lnyende Torden-
sky, og under den laa en knættet Armstump, der var halt
orvanblet til et Scepter. „Fjenden stander og staa
Vejr!“ — sagde han — „maaste betænker han sig paa et
Hovedslag, naar han ser vor Styrke; men jeg raader eder,
Herre Kæjser! modtag ingen Fjendsviltkaar! Sejrens Herre
figer eder ved mig; ubstet bin Fjende af Jorden! jeg har
i Dag givet ham i din Haand.“

„Vil I være Profet, Bistop Valdemar!“ — svarede
Kæjseren — „saa giv mig et Tegn paa, at Sejren er mig
ois! Kongen af Danmark har bragt en Kvinde med sig
som man holder for en Hets eller en Helgeninde; det er
Dronning Berengaria, tror Hr. Martgreven; men figi

meget hoo hun er, det er mig intet godt Tegn, at Fjenden
ikke har mere Fjort for os, end at en strøbelig Kvinde ved
Valdemar Sejers Side tør ride os saaledes i Møde.“

„Jeg forstaa eder, Herre Kæjser!“ — svarede Bisp
Valdemar — „I er selv for opløst til at nære sig For-
dom. Dronning Berengaria skal have nogen Vighed med
eders afvæde unge Gemalinde; hun hæder sig omtrent paa
samme Maade som Kæjserinde Beatrix; hun er ogsaa høj
og noget bleg — nok for Almuen til at gøre hende til et
Senfærd. Nu vel, Høben er lettroende og tager let enhver
tilfældig, usædvanlig Omstændighed for et ondt Varfel.
Det gælder derfor tun om at give dem et gunstigt For-
varfel, som kan ordrvinde bin overtroiste Fjort for en
overmodig Kvinde — saa er Sejren os vis. Hør et Raad,
Herre Kæjser! har I ikke de to kæmpestærte Dystriddere
endnu, som ingen Døvel kan rotte i Sæblen? lad dem
gøre deres Kunstler for begge Hære og udafte et Par af
Fjendens Krigsmænd i samme Øjeblik, de har strakt de-
res Modstander i Sandet, lade vi alle Lurere blæse og
styrte frem til Slag, og jeg giver eder mit Hoved, Herre
Kæjser! om vi ikke skal træde hele den danske Hær under
Fjodder som en Flot Græshopper!“

„Det Raad er ikke galt!“ — sagde Kæjseren — „kan
I med et Par kraftige Vibefprog gøre dem faste, saa de
ikke gøre ondt værre, saa tror jeg, det kunde være en Krigs-
list, der maaste vilde spare os meget Blod.“

„Hansvurfsplil!“ — brummede den gamle Mart-
greve — „Jeg træde, vi være dragne over Elben, for at
holde et ordentligt Hetslag og vinde en hæderlig Sejer,
men ikke for at se et taabeligt Øgglepil, hvis Udfald des-
uden er uvist, og som lige saa let kan blive os til Skam og
Ulykke, som til Rytie.“

„Det forstaa I eder ikke paa, Hr. Martgreve!“ —
sagde Kæjseren fornarmet. — „Raadet er godt nok, naar
det tun kan udføres godt; jeg tender de to Dystriddere
de ere som af Jern og Staal, og vil Bisp Valdemar holde
en Prædiken for dem, tun halv saa god, som den, han
holdt for mig, da han sit mig til dette Tog, saa er jeg vis
paa, det vil lykkes — og saaledes skal det nu være!“

„Det er altsaa eders Befaling? Herre Kæjser!“ —
spurte Bisp Valdemar, som tendte Kæjserens Ubstemt-
hed — „kan I stole paa eders Dystridders Mod og Styrke,
Jøer for Sagen skal jeg snart bibringe dem, saa sandt jeg
har Tunge i Munden! Jeg lader nu alt ordne efter denne
Plan. Endnu før Sol gaar ned, kan Udæftningen ske, og
i Morgen ved Solens Opgang Tvedamp og Slag —“

„Og Sejer, vil St. Margareta og den hellige Mi-
chael!“ — sagde Kæjseren og hysede sukken en Relitvie,
han bar om sin Hals. — „Tro mig, Hr. Martgreve! uden
et saadant lykkeligt Tegn er al vor Magt og Styrke for-
gæves mod denne Valdemar Sejer; han har et uhyfsligt
Naavn for sine Fjender.“

Martgreven laa, da han saa, det ikke hjalp at gøre
fere Indvendinger, og Bisp Valdemar gif, for at udføre
sin og Kæjserens Plan.

I den danske Væjr var der stor Lykkelig. Det Held,
hvormed Valdemar paa samme Sted havde forjaget Kæj-
ser Philip, og den Arigsløst, der altid havde ledsaget den
sejerske Kræge, gav de danske Arigere en saadan Tillid
til hans Anførelse, at de tun lidet betymrede sig om Fjen-
dens Styrke. Den uanfælgelige Kæjser Otto havde mange
danket set i Ribe, og de agtede ham fast ikke mere, end
et Barn; hans flette Krigslytte og fidske Flugt fra Fran-
trig havde desuden gjort ham til Spot for alle Riddere
og Svende. Martgreven af Brandenburg's hvide Rng
tendte man ogsaa, hed det; den bandlyste Bisp syntes dem
vel en forvoven Karl; men det var en almindelig Tro, at
hærlen han eller Kæjser Otto nogen Sinde kunde have
Lykke og Velsignelse med sig, saa lange Kirstens Forban-
delse hvilede paa dem.

Det var allerede den imod Aften. Valdemar sad hos
Dronning Berengaria i sit Telt, hvor han udtastede An-
grebsplanen til næste Dag og glædede sig over den gode
Stemning i Hæren. Vejren gænsed af Kæmpesiver og
lystige Krigsang; nu lod der Trompetklang uden for
Teltet, og en kejserlig Herold lod sig melde. Ledfaget af
to strukne Trompetere, traadte den anseelige Herold ind og
bragte den beymderlige Udferdring.

To kejserlige Riddere, sagde han, vilde — med Kæj-
serens, deres Herres, Tilladelse — give de danske en Prøve
paa, hvad de tunne vente sig af at vilde stampe mod Braad-
ten og maale sig med deres Overmand; de udstredte der-
for to af Kong Valdemars Stridsmand til at prøve
Kæfter med dem i begge Hæres Paafyn.

„Hils eders Herre og Kæjser!“ — svarede Valdemar
— „at jeg ikke er kommen her for at se paa Veg eller
Dystridi, men for i Morgen, med Guds Hjælp, at staa
ham med samt hele hans Hær tilbage fra mine Enemæ-
ter. Jeg tvivler ikke paa hans Ridderses Manddom; men
frugter han maaste for, han ikke selv skal staa til at se
sine Ridderses Tapperhed, saa skal jeg gerne seje ham deri
og lade et Par af mine Mænd prøve Styrke med hans
Kæmper for Slaget.“

Med denne Befed maatte den kejserlige Herold vende
tilbage, hvorpaa Valdemar straks sammentalste sine vig-
tigste Høvdinger og Riddere, for at lade dem vide, at der
næste Dag skulde leveres Fjenden et Hovedslag, saasnart
den antagne Tvedamp var endt, uden Henfyn til hvad Ud-
fald den sit. Men nu kom Spørgsmaalet om hvilke to
Riddere man skulde betro Afgørelsen af denne National-
Kæresag, som en saadan Tvedamp rimeligvis vilde an-
ses for.

Gred Albert, Gred Otto, Junter Strange og Abfa-
son Bælg fremtraadte straks og udbade sig denne Væ-
re. Karl af Rise traadte ogsaa nærmere, men var for bes-
tende til at tilbyde sig lnyelig. Hans Blik til Gred Otto
rpede ogsaa, at han ved Tanken om Tvedamp og Kæres-
sag brandte af Begærlighed efter at afgøre en anden per-
sonlig Strid, Krigsloven og Kongens Tjeneste forbyd ham
at tale om.

(Fortsættelse.)